

М А Є С Т А Т С Л О В А

Роджер Желязни

ХРОНІКИ АМБЕРА

У десяти книгах

КНИГА 3

Знак Єдинорога

Роман

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

Серію «Маєстат слова» засновано 2004 року

Chronicles of Amber. Sign of the Unicorn
Copyright © 1975 by Roger Zelazny

Друкується з дозволу спадкоємців автора
та їхніх літературних агентів,
Zeno Agency Limited (Великобританія)
за участі
Агентства Олександра Корженевського (Росія)

Переклад з англійської
Анатолія Пітика та Катерини Грицайчук
Перекладачі дякують Кайлу Іторру та Тимофію Корякіну
за допомогу в упорядкуванні приміток

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора перекладу чи видавця.*

Навчальна книга — Богдан, просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, 46002, тел./факс (0352) 52-06-07; 52-19-66; 52-05-48
office@bohdan-books.com www.bohdan-books.com
Збут: (0352) 43-00-46, (067) 3504817

Книга поштою: тел.: (0352) 51-11-41, (067) 3501870,
mail@bohdan-books.com
тел.: (044) 296-89-56; (095) 808-32-79, nk-bogdan@ukr.net

*Для Ядавїна та його Деміурга,
що не забув про Кїкаху.¹*

Розділ перший

Я не зважав на запитальний погляд в очах конюха, коли знімав моторошний вантаж і заганяв коня в стійло, щоби про нього подбали. Перекинувши жмут кишок через плече, рушив до чорного входу палацу – плащ не міг приховати свого наповнення. Скоро пекло вимагатиме розплати.

Обійшовши плац, я рушив до стежини, що вела до південного краю палацових садів: уздовж манівця менше цікавих очей. Мене все одно помітять, однак вдасться уникнути недоладностей, неминучих на

¹ Йдеться про американського письменника-фантаста Філіпа Хосе Фармера та його персонажів. Філіп Хосе Фармер – автор понад 50 романів та багатьох оповідань. Вважається основоположником жанру еротичної фантастики.

центральній дорозі, де завжди багато метушні. Чорти б його взяли.

І знову, чорти б узяли. Здавалося, що клопотів я і так маю по горло. Та як отримаєш чашу гірку, то пий її до дна. Певно, це духовний аналог складних відсотків¹.

У дальньому кутку саду біля фонтана вешталоя кілька лайдаків. А ще двоє охоронців блукали кущами край стежини. Вони помітили, що я наближаюся, перекинулися кількома словами, а тоді поглянули в інший бік. Обережні.

Я повернувся менш ніж тиждень тому. Більшість проблем досі не розв'язано. Двір Амбера повнився підозрами та неспокоєм. А тепер і це: смерть, яка ще більше ускладнить нетривке й нещасливе допрестольне панування Корвіна I – моє панування.

Настав час зробити те, що варто було впорядкувати негайно. Але від самісінького почину знайшлося так багато проблем, які потребували втручання. Не те щоб я дрімав, споглядаючи таку дійсність.

¹ Складні відсотки – це відсоткові гроші, при нарахуванні яких за основу беруть наращену суму попереднього періоду.

Я встановив пріоритети та діяв відповідно до них. І все ж, тепер...

Перетнувши сад, я вийшов із тіні під скісні сонячні промені. Піднявся широкими крученими сходами. Охоронець виструнчився, щойно я зайшов до палацу. Рушивши до задніх сходів, я піднявся на другий поверх. Потім на третій.

Праворуч мій брат Рендом вийшов зі своїх покоїв у коридор.

– Корвіне! – вигукнув він, розглядаючи моє обличчя. – Що трапилось? Я побачив тебе з балкона і ...

– Усередині, – жестом я вказав йому напрямок. – Проведемо особисту нараду. Просто зараз.

Він завагався, розглядаючи мою ношу.

– Ходімо за дві кімнати звідси, – мовив Рендом. – Гаразд? Тут Віалла.

– Звісно.

Він повів мене і відчинив двері. Я зайшов до маленької вітальні й, відшукавши потрібну місцину, кинув туди тіло.

Рендом витріщався на згорток.

– І що ж мені з цим робити? – запитав він.

– Розпакувати подаруночки, – відказав я. – І поглянути.

Він став навколішки і розв’язав плащ. А тоді згорнув його назад.

– Він мертвіший за мертвого, – зауважив брат. – У чому проблема?

– Ти не надто ретельно роздивився, – відповів на те я. – Підніми його повіки. Розкрий рота й поглянь на зуби. Намацай відростки на тильному боці долонь. Перерахуй суглоби пальців. А тоді сам поясни мені, у чому проблема.

Рендом заходився виконувати сказане. Щойно він поглянув на руки, як завмер і кивнув.

– Гаразд, – мовив він. – Я пригадую.

– Пригадуй уголос.

– Це трапилося в будинку Флори...

– Саме тоді я вперше побачив когось такого, – зауважив я. – Однак вони переслідували тебе. Я так і не збагнув, чому.

– Саме так, – відповів брат. – Ніколи не випадала нагода розповісти тобі про це. Давненько ми не бачилися. Дивно... Звідкіля він узявся?

Я завагався: чи варто витягнути з нього його історію, чи ж розповісти свою? Вирішив розпочати зі своєї, адже вона нагальніша і, як уже на те, моя.

Зітхнувши, я вмотивувався на стілець.

– Ми щойно втратили ще одного брата, – почав я. – Каїн мертвий. Я дістався туди запізно. Ця почвара – істота – вбила його. З очевидних причин я хотів захопити її живою. Але вона сама лізла в бійку. У мене не було вибору.

Він тихо присвиснув, а тоді сів на стілець навпроти мене.

– Розумію, – ледь не пошепки мовив він.

Я розглядав братове обличчя. Чи ж не ховалося в кутиках його очей відлуння осміху, ладне проявитися щомиті, якщо тільки я теж усміхнуся? Цілком імовірно.

– Ні, – категорично відказав я. – Інакше я б улаштував усе так, щоб лишалося значно менше сумнівів щодо моєї непричетності. Я розповідаю, що трапилося насправді.

– Гаразд, – погодився Рендом. – Де Каїн?

– Під шаром дернини край Гаю Єдинорога.

– Це місце видається підозрілим, – зауважив він. – Або видаватиметься. Для інших.

Я кивнув.

– Знаю. І все ж мені потрібно було сховати тіло та ненадовго вкрити його. Не міг же я просто принести його назад і відбиватися від запитань. Не тоді, коли на мене чекала важлива інформація у твоїй голові.

– Гаразд, – сказав брат. – Не знаю, наскільки вона є важливою, але я тобі все розповім. Тільки не залишай мене у підвішеному стані, гаразд? Як це трапилося?

– Усе відбулося одразу по обіді, – почав я. – Ми з Джерардом їли у гавані. Потім Бенедикт через Козир забрав мене на корабель. Тоді я повернувся у свої покої, де знайшов записку, яку, вочевидь, підкинули під двері. Йшлося про особисту зустріч, після полудня, в Гаю Єдинорога. Підписано – «Каїн».

– Та записка досі в тебе?

– Так, – я витягнув з кишені папірець і простягнув його братові. – Ось.

Він оглянув аркуш і похитав головою.

– Не знаю, – мовив Рендом. – Можливо, це його почерк – якщо він поспішав – але гадаю, що все ж таки ні.

Я знизав плечима. Забравши записку, згорнув її і заховав.

– У будь-якому разі я намагався достукатися до нього через Козир, щоб марно не їхати. Однак він не відповідав. Я подумав, що це він так зберігає в таємниці місце свого перебування, раз усе настільки важливо. Тож я скочив на коня і рушив у дорогу.

– Чи казав ти хоч комусь, куди прямуєш?

– Жодній душі. Я вирішив дати коневі змогу розім'ятися, тому мчав швидко. Не бачив, як усе трапилося, але щойно зайшовши у гай, знайшов його тіло. Каїнові перерізали горло, а в чагарниках неподалік щось метушилось. Я наздогнав того типа, перехопив його, побився і змушений був порішити його. Доки це все відбувалося, ми не вступали у розмову.

– Ти певен, що натрапив саме на такого типа?

– Певен настільки, наскільки це взагалі було можливо за цих обставин. Його слід вів до Каїна. На одязі виблискувала свіжа кров.

– Може, то його власна.

– Поглянь іще раз. Жодних поранень. Я зламав йому шию. Звісно ж, я пригадав, коли вже бачив схожого на нього, тому приніс мерця прямісінько до тебе. І перш ніж ти мені про нього розкажеш, додам маленьку заувагу, – я витягнув другу записку і передав її Рендому. – Почвара зберігала її при собі. Гадаю, витягла її в Каїна.

Рендом прочитав, кивнув, а тоді віддав аркушик назад.

– Від тебе – Каїну. З проханням про зустріч. Так, розумію. Нічого й сказати...

– Справді, нема чого й сказати, – завершив я. – І слова трохи скидаються на мій почерк – принаймні, на перший погляд.

– Цікаво, а що трапилося б, якби першим туди дістався ти?

– Певно, нічого, – відказав я. – Здається, вони хотіли бачити мене живим, але запламованим. Штука полягала в тому, що ми мали приїхати на місце по черзі. А я мав

не поспішати рівно настільки, наскільки це необхідно для спланованої розв'язки.

Він кивнув.

– Так ретельно розпланували час, – сказав він. – Має ще бути зрадник тут, у палаці. Є ідеї?

Я гикнув і потягнувся за цигаркою. Запаливши її, знову гикнув.

– Я щойно повернувся. А ти вже давненько тут сидиш, – мовив я. – І хто ж мене зараз найбільше ненавидить?

– Це делікатне питання, Корвіне, – зауважив брат. – Кожен за щось має на тебе зуба. Звісно, я поставив би на Джуліана. Однак така версія не тримається купи.

– Чом би й ні?

– У них з Каїном були чудові стосунки. І то багато років. Вони дбали одне про одного, завжди вешталися разом. Нерозлийвода. Джуліан досі такий холодний та дріб'язковий, як ти і сам пригадуєш. Але якщо він когось і любив, то це був Каїн. Не думаю, що Джуліан міг би так вчинити з ним, навіть щоб насолити тобі. Зрештою, якби йому треба було лише це, то він точно

зміг би відшукати сотню інших способів дошкулити тобі.

Я зітхнув.

– Хто наступний?

– Не знаю. Я просто не знаю.

– Гаразд. Як, на твою думку, зреагують усі?

– Ти потрапив у пастку, Корвіне. Всі подумують, що це зробив ти, байдуже, що казатимеш.

Я кивнув на мерця. Рендом похитав головою.

– Це може бути просто-напросто якийсь бідолашний бевзь, котрою ти витягнув з Тіні, щоб перекинути провину на нього.

– Знаю, – відказав я. – Дивно, але я повернувся в Амбер у найкращу пору, аби показати себе з найпоряднішого боку.

– Бездоганна пора, – погодився Рендом. – Тобі навіть не довелося вбивати Еріка, щоби здобути бажане. Подарунок долі.

– Так. І все ж, ні для кого не таємниця, що саме це я і мав намір зробити. І то лишень питання часу, коли мої війська – чужинці з дивною зброєю, які розташувалися

тут – почнуть викликати роздратування. Наразі мене від цього вберігає лише зовнішня загроза. А є ж іще й вчинки, в яких мене підозрювали навіть до повернення, – на кшталт убивства Бенедиктових слуг. Тепер ще й це...

– Так, – відказав Рендом. – Я відчував, що до цього йде, щойно ти почав говорити. Коли ви з Блейзом атакували, Джерард розташував частину флотилії так, щоб не ставати вам поперек дороги. А Каїн, навпаки, напав на вас зі своїми кораблями і розбив вас на морі. Тепер, коли його не стало, підозрюю, ти поставиш Джерарда командувати всім флотом.

– А кого ж іще? Він єдиний придатний для такої служби.

– І все ж таки...

– І все ж таки. Визнаю. Якби я і вбивав когось, щоби зміцнити свій статус, то за логікою обрав би Каїна. І це, чорти б його взяли, правда.

– І як ти плануєш усе владнати?

– Розповідатиму всім, що трапилось насправді, й силкуватимуся довідатися, хто ж за цим усім стоїть. Маєш кращі ідеї?

– Намагався вигадати, як би забезпечити тобі алібі, але поки нічого не спадає на думку.

Я похитав головою.

– Ми з тобою надто близькі. Байдуже, наскільки все переконливо звучатиме, – можемо досягнути протилежного ефекту.

– А тобі не спадало на думку визнати вбивство?

– Спадало, але самозахист відпадає. Перерізане горло свідчить про напад знишка. І я не палаю бажанням вигадувати альтернативні версії: вишукувати сумнівні докази, ніби він замислив щось лихе, а тоді стверджувати, буцімто я вбив його на благо Амбера. За таких обставин категорично відмовляюся перебирати провину. Та й запашок гнилявий лишиться.

– Зате репутацію заробиш залізну.

– Не така репутація потрібна мені для шоу, яке збираюся поставити. Ні, це неможливо.

– Тоді це вирішує все – ну майже.

– Тобто – «ну майже»?

Крізь щілинки примружених очей Рендом розглядає великий палець лівої ноги.

– Ну, мені щойно спало на гадку, що коли тобі потрібно прибрати когось зі сцени, то зараз саме час скористатися нагодою і змінити розклад сил.

Обдумуючи це, я допалив цигарку.

– Непогано, але наразі не можу більше розкидатися братами. Навіть Джуліаном. Та й, у будь-якому разі, його так просто не прибереш.

– Не обов'язково чіпати когось із родини, – уточнив Рендом. – Навколо безліч шляхетних амберитів з імовірними мотивами. Скажімо, сер Реджинальд...

– Забудь про це, Рендоме! Жодних зачисток не буде.

– Гаразд. Тоді мої маленькі сірі клітини¹ виснажені.

– Сподіваюся, не ті, що відповідають за пам'ять.

– Звісно.

Зітхнувши, Рендом випростався. Зіп'явся на ноги, переступив через іншого присутнього в кімнаті, а тоді підійшов

¹ Повсякчас згадувати про свої сірі клітини любив головний герой детективних творів Агати Крісті – Еркюль Пуаро.

до вікна. Розсунув портьєри і довгенько вдивлявся у далечінь.

– Звісно, – повторив він. – Я маю багато чого розповісти...

Відтак Рендом узявся пригадувати вголос.